

Marjatta koulun kummajainen. Olakseen huomaamaton ja vältelläkseen kipeitä kysymyksiä, hän oli vetäytynyt istumaan betoniporsaan päälle ja painunut niin kumaraan kuin ihmislapsi voi painua. Mikään ei olisi voinut olla niin kiusalista kuin kysymys seurustelun aloittamisesta. Vaikutti siltä, että vaikka taivas olisi pudonnut niskaan, niin hän ei silti olisi tehnyt mitään, kunhan vaan olisi voinut välttää kysymyksen seurustelun aloittamisesta. Kipeimpään paikkaan iskun saatuaan Marjatta vakuutti, ettei voinut seurustella, opintonsa olivat kesken, eikä seurustelu ollut mahdollista. Kiusattiin häntä siitäkin, että asui mummonsa luona ja piti koulun juhliissa yllään mummonsa vaatteita tai tuttua nailonhaalariaan. betoniporsaan päällä kerran ollessaan Marjatta huomasi yhden pojista lähestyvän häntä. --Seurustellaanko? kysyi sameasilmäinen poika ja katsoi Marjattaa vastenhakoisesti silmiin. Marjatan oli mahdotonta uskoa, että voisi olla seurustelun arvoinen. Yksinäisyydestä oli tullut hänelle lämpöä huokuva turvallinen muuri, mutta hän huomasi toivovansa salaa sisimpänsä antavan periksi. Opinnot olivat kesken, mutta mielessään vahvistui ajatus olla kuin ikäisensä nuoret. -- Hyvä on, sanoi Marjatta ja sopi tulevansa illalla taloon, hylättyyn taloon, jossa nuoret viettivät aikaa, mutta poika ei tullutkaan sinne yksin, vaan oli ottanut mukaansa veltosti käveleviä oudon laihoja kavereitaan. Talon yläkertaan nuoret nousivat narisevia harmaaksi maalattuja rappusia pitkin. Sohvalle istuuduttuaan Marjatalle ojennettiin alkoholipullo. Marjatta oli valinnut olla kuin muut ikäisensä, ja joi kokemattomuuttaan, kunnes lakkasi hermoilemasta ja lopulta menetti tajuntansa. Aamulla herättyään sotkuisena ja alastomana, Marjatta ymmärsi, että pojat olivat käyttäneet häntä hyväkseen. Pojat olivat kirjoittaneet Marjatan iholle spriitussilla pilkkaavia sanoja ja jättäneet hänet yksin likaiseen taloon. Häpeä oli siksikin musertavaa, että hän oli unohtanut mummonsa neuvot tällaisten tilanteiden varalle. Olisi kohdattava tapahtunut yksin... Olisi rakennettava entistä suurempi muuri... "Ei olisi pitänyt ajautua tähän" hän ymmärsi, miten typerä oli ollut. Marjatalalla oli suunnaton tarve puhua asiasta. Olisi puhuttava mummilta... Olisi kerrottava kaikki... Koulussakin olisi uskallettava ottaa asia esiin, mutta Marjatta ei uskaltanut, vaan käpertyi itseensä. Radanvartta kävelytyään, Marjatta tunsu houkutuksen mennä raiteille, aivan kuin olisi kuullut jonkun sanovan: "tule tänne, ei sinusta kukaan välitä". Taas hän olisi yksin, ja taas hänen olisi alistuttava kiusattavaksi... Sääliessään itseään, hetkeksi vaimentunut tuska palasi kuin kostaja, tarjoten hänelle julmimman mahdollisen ratkaisun. Ristiriitojen saattelemana Marjatta meni kihisevien kiskojen väliin uskoen, että talon tapahtumat olisi voitu pyyhkiä pois. Juna lähestyi, eikä Marjatta voinut perääntyä. Siltä paikaltaan hän lensi päin aitaa ja ikuisuuden kestävä juna vaunui raastoivat korviansa, kunnes jäljellä oli enää hiipuva kihinä. Yöllä Marjatta mietti mikä voima heitti hänet vasten kiskojen välistä aitaa. Turvallinen kuunsirppi oli mustalla taivaalla ikkunan kohdalla. "Miksi olen elossa" mietti Marjatta ja pyyhki kyyneleitään valkoisilta niin sileiltä poskipäiltään, kunnes viimein vaipui ainoan lohduttajansa unen syleilyyn. Nailonhaalari kahisi koulun käytävällä. Yhdeksännen luokan viimeinen koulupäivä oli päättymässä. Piina olisi viimein Marjatan osalta ohi ja hän voisi suorittaa opintonsa loppuun, ilman että oppilaat nauravat häntä ja muistuttavat talon tapahtumista. "Edessä olisi uusi mahdollisuus" ajatteli Marjatta ja käveli pois, mutta kääntyi ja katsoi vielä kerran taakseen jäävää koulua. Kuluivat vuodet ja päivät. Kokemuksistaan huolimatta Marjatta kiinnostui ihmisistä. Hän oli motivoitunut opiskelemaan pitkäjänteisesti päästäkseen tavoitteeseensa, ihmisläheiseen työhön. Pääsykokeiden jälkeen hän sai opiskelupaikan Tampereen yliopistossa ja työllistyi lopulta lääkäriksi kouluaikojen paikkakunnalle. Kauppakeskuksessa Marjattaa tulee vastaan kouluaikojen suosikkeja. Eräänä aamuna ostoksilla ollessaan vastaan häntä tuli sama poika, joka houkutteli hänet talolle. Sameat silmät uurteisilla, elämän kuluttavilla kasvoilla. --Olen se tyttö joka asui mummonsa luona ja jolla oli yllään koulussa nailonhaalari, sanoi

Marjatta, mutta poika kiirehti mennäkseen pois. Pojan epätoivoiset silmät saivat Marjatan levottomaksi. "olen antanut anteeksi jo kauan sitten" ajatteli Marjatta, eikä voinut antaa asian olla, hän ei voinut unohtaa pojan silmiä, vaan etsi mielessään keinoja, joilla olisi voinut auttaa poikaa. Oltuaan Juna-aseman kohdalla, kuin jonkun näkymättömän voiman ohjaamana, palautui Marjatan mieleen kouluaikojen tapahtumia ja pojan ilmiselvä hätähuuto. Oltuaan vielä, Marjatta näki kaukana kiskojen välissä hahmon, sielunsa silmiin heijastui kuva sameasilmäisestä pojasta, jolla oli suuri hätä. Kiskot kihisivät, kuin silloin kun Marjatan oli määrä mennä pois. -- Olen antanut anteeksi! huusi Marjatta niin lujaa kuin jaksoi. Marjatan oli odotettava, kunnes viimeinenkin korviaan raastava junanvaunu oli ohittanut hänet, päästäkseen lähemmäksi ja saadakseen viimein vapautuksen. Marjatta huomasi, että aidan vieressä oli nyyhkyttävä poika. Sameasilmäinen poika oli samassa kohdassa rataa. Poika ei voinut enää paeta mennäkseen pois. Muurit, jotka olivat suojelleet poikaa, murtuivat kaikki. Poika laski päänsä Marjatan syliin ja itki vuosien tuskansa ulos.